

VOORWOORD

Ik heb mezelf gevraagd een voorwoord bij dit boek te schrijven en dat wilde ik. In eerste instantie wilde ik dat helemaal niet trouwens, maar ik weet gelukkig precies hoe ik mezelf kan overhalen (met geld).

Dit boek bestaat uit verhalen en verhaaltjes die ik de afgelopen jaren heb geschreven. Het is een mix van fictie en non-fictie. Sommige verhaaltjes gaan over mij (zoals *Buikslaper* op pagina 22), andere zeker niet (zoals *Contactadvertentie* op pagina 104). Maar ze hebben allemaal één ding gemeen: ze staan in dit boek.

Aan iedereen die dit boek heeft gekocht, geleend of gekregen: veel leesplezier!

Aan iedereen die dit boek op dit moment vastheeft in de boekhandel maar nog niet heeft gekocht: ik vind je echt extreem knap.

Tex de Wit
september 2019

BEPALEND MOMENT

Soms sta je voor een keuze en dan voel je gewoon: dit is een belangrijke keuze. Een bepalend moment. Mijn eerste bepalende moment was toen ik zes was. Ik had een vriendje, Danny. En Danny zei: ‘Ga je mee naar de sloot kikkers vangen en hun pootjes eruit trekken?’ En ik voelde, als ik nu ja zeg, als ik dat doe, als ik mee ga, dan sta ik over twintig jaar met een joint in m’n bek en m’n lul in een drugsverslaafde over de telefoon mijn vader uit te schelden omdat hij me geen geld meer geeft. Dus ik ging niet mee en bleef binnen tekeningen en puzzels maken en ben nu geworden wie ik ben, iemand zonder drugsverslaving en met een goede band met zijn vader.

Danny is heel rijk geworden met handel in cryptocurrency.

THE MAKING OF A HIT SONG

De meeste dromen zijn bedrog.
Maar als ik wakker word naast jou dan droom ik nog.
En dat is een probleem.
Ik heb er pillen voor geslikt, een psycholoog bezocht,
van alles.
Maar ik blijf dromen.
Het verschil tussen droom en realiteit is volledig weg.
Het lijkt alsof ik constant in een waan verkeer, ik kan
nergens op vertrouwen.
Ik weet niet hoelang ik dit nog trek.

‘Marco, die eerste twee zinnen vind ik lekker. Daarna zou ik
het iets luchtiger houden.’

En de rest is (pop)geschiedenis.

AMSTERDAM-NOORD

Ik ben opgegroeid in Amsterdam-Noord. In Amsterdam-Noord wonen veel rare mensen. De bijnaam van Amsterdam-Noord is dan ook 'Noord Gestoord'. Dat stamt uit de zeventiende eeuw. Toen werden alle criminelen, aso's, eigenlijk iedereen die maar een klein beetje gek was, door het stadsbestuur van Amsterdam naar Amsterdam-Noord gebracht. De Engelsen brachten hun criminelen helemaal naar Australië, maar in Amsterdam dachten ze: Noord is ook wel ver genoeg. En dat klopte, iedereen is daar keurig gebleven.

Op mijn basisschool heette iedereen Davy, Donny, Denny, Danny, Ricky, Nicky en Lindsey. Ik was eigenlijk de enige zonder y in mijn naam en werd flink gepest. Ik was, denk ik, niet hard genoeg. Ik geef ook de lerares een beetje de schuld. Die zei dan: 'Jongens, we gaan buiten spelen. Jullie mogen voetballen, of Tex in elkaar slaan in het fietsenhok.'

Dat is overdreven, maar mijn punt is: zo'n lerares voelt niet per se de dynamiek van een klas aan.

'Juffrouw! Tex bloedt op mijn nieuwe shirt!'

'Tex, dat is natuurlijk niet zo aardig. Zeg eens sorry tegen Donny.'

'Forry Donny.'

'Forry? Tex, je gaat NU je voortanden zoeken, die zet je er weer in en dan zeg je netjes sorry.'

'Ja juf.'

SCHAKEN

Dat ik op schaken ging, droeg niet echt bij aan mijn street cred. Gelukkig kon ik een aantal kinderen in mijn klas wijsmaken dat schaken een oosterse vechtsport was. Mijn pionnen-, toren- en koningsdiploma konden prima doorgaan voor een soort martial arts-oorkondes. Dus lieten ze me wat meer met rust, helemaal toen ik vertelde dat ik de Russische Verdediging en de Engelse Aanval had geleerd.

DE GOOCHELAAR

In mijn jeugd was ik gefascineerd door goochelen. Nu niet meer. Maar toen wel. Even snel tussendoor, hoe noem je een teleurgestelde goochelaar? Een gedesillusionist. Oké, weer terug naar dit verhaal. Ik was elke dag aan het oefenen met mijn Bart Smit-goocheldoos, en probeerde steeds moeilijkere trucs. Voor mijn achtste verjaardagsfeest dachten mijn ouders dat het leuk zou zijn om een goochelaar te boeken. Maar ze kenden geen goochelaar en Google was nog in geen velden of wegen te bekennen. Dus belde mijn vader het lokale buurthuis in Amsterdam-Noord.

‘Buurthuis Molenwijk, met Arno.’

‘Goedemiddag. Wij willen graag een goochelaar inhuren voor een optreden op een kinderfeestje volgende week zaterdag. Kent u via uw buurthuis misschien een goochelaar?’

‘Een goochelaar... aan welk budget zat u te denken?’

‘Ehm... 50 gulden?’

Het bleef even stil en toen sprak Arno de fameuze woorden: ‘Dat kan ik wel doen.’

Hier hadden al alarmbellen moeten afgaan. Arno zei niet ‘Ik ben goochelaar’ of ‘Dat heb ik vaker gedaan’. Hij zei alleen: ‘Dat kan ik wel doen.’ Bij de balie van het buurthuis zat dus iemand die dit soort kansen niet voorbij liet gaan.

Ik ben heel benieuwd wat voor andere optredens en klussen dat door de jaren heen heeft opgeleverd.

Maar mijn ouders waren overtuigd door zijn antwoord en een week later zat ik met zo'n tien vrienden en vriendinnen op een veldje naast ons huis te wachten op de goochelaar.

Op de afgesproken tijd was er geen goochelaar. Mijn vader werd nerveus, wat ik snap, want ik had het al een week non-stop over de goochelaar die zou komen. En mijn vrienden ook. In onze fantasie kwam de grootste illusionist aller tijden op mijn verjaardag.

Zo'n halfuur te laat kwam Arno aangefietst, met een grote reiskoffer.

‘Sorry, ik kon het niet vinden.’

Een goochelaar die iets niet kan vinden, ook dat klopt niet. Dat rijmt niet met zijn magische krachten. Je hoort volgens mij Hans Klok ook nooit zeggen: ‘Sorry dat ik te laat ben, de A2 stond helemaal vast.’ Dat is dodelijk voor zijn imago.

‘Maakt niet uit, je bent er nu.’

Mijn vader nam het woord, als een soort MC. ‘Dames en heren, jongens en meisjes, mag ik een groot applaus voor de goochelaar, hier is... o ja, wat is je artiestennaam eigenlijk?’

‘Eh, gewoon Arno.’

‘Hier is... Arno!’

Applaus!

Arno begon. En het werd een slagveld.

Kinderen zijn fucking genadeloos. Geen enkele truc werkte, omdat we alles doorhadden. Ja, je hebt nog een touw vast! Die hoed heeft een dubbele bodem! Ik zag die kaart nog in je hand!

Arno had overduidelijk nog nooit gegoocheld. Wat ook niet hielp, was dat hij dezelfde Bart Smit-goocheldoos had als ik.

Na het gelach en het plezier dat kinderen kunnen hebben als ze iets doorhebben, trad nu de grote teleurstelling in. Arno begon steeds heviger te zweten en ik dacht dat hij zou gaan huilen. Maar in plaats daarvan liep hij naar zijn koffer, stopte de goochelspullen erin en zei: 'Ik kan ook vuurspuwen, willen jullie dat?'

'JAAAA!!!!'

Achteraf gezien was dit nog zo'n moment om Arno tegen zichzelf in bescherming te nemen. Mijn vader deed wel een halve poging: 'Weet je dat wel zeker? Dit hoef je echt niet te doen hoor.'

'Jawel, ik ga vuurspuwen.'

Vervolgens ging het allemaal heel snel.

Hij pakte een fakkel uit zijn koffer en stak die aan. Greep een fles spiritus, nam een grote slok, bracht zijn mond dicht bij de fakkel en maakte toen de fout niet meteen te blazen, maar eerst in te ademen, waardoor de vlam zijn mond insloeg. Hij schreeuwde het uit van de pijn, viel op de grond, mijn ouders renden naar hem toe, mijn moeder gooide water over zijn gezicht, maar vader maakte de fakkel uit, rende naar de auto, reed die het grasveld op, gooide Arno erin en scheurde naar het BovenIJ Ziekenhuis.

Wij zijn maar gaan voetballen. Mijn ouders hebben Arno uiteindelijk 100 gulden betaald.

LANTAARNPAAL

Voor mijn huis stond een lantaarnpaal waar ik altijd mijn fiets aan vastzette. Ik zeg stond, want nu is die paal weg. Toen heb ik lang nagedacht. En uiteindelijk heb ik blaadjes gemaakt waarop staat:

VERMIST: Lantaarnpaal nummer 2438

SIGNALEMENT: LANG EN GRIJS

*Hij was opeens weg, dat doet-ie anders nooit!
Mocht je hem vinden, wil je dan contact
met me opnemen?*

En die blaadjes heb ik op alle katten uit de buurt geplakt. Met mijn nummer erbij. Dus dit moet goed komen.

TIJDREIZEN

Tijdreizen kan niet volgens de onlangs overleden Stephen Hawking. Dat wist hij heel zeker. Want hij gaf een keer een feest voor tijdreizigers en er kwam niemand uit de toekomst. Dus kan tijdreizen volgens hem niet. Maar als ik een tijdreiziger zou zijn, zou ik ook niet naar een natuurkunde-feest van een bejaarde Brit in een rolstoel gaan. Nee, dan teleporteer ik mezelf linea recta naar een Victoria's Secret-party op een tropisch eiland. Conclusie: tijdreizen kan dus gewoon.

DROMEN

Ik droom heel realistisch. In mijn dromen doe ik de afwas en ga ik naar mijn accountant voor de aangifte van mijn omzetbelasting.

De accountant is een eenhoorn, dat dan weer wel.

AMSTERDAM-BUITENVELDERT

Op mijn twaalfde verhuisden we naar de andere kant van Amsterdam, naar Buitenveldert. Dat is een rustige buurt, want daar wonen eigenlijk alleen maar bejaarden. Ik heb het een keer uitgerekend, de gemiddelde leeftijd daar is drie jaar dood. De kinderen op school waren ook heel anders dan in Noord. Ze groeiden heel beschermd op. En de meesten in grote rijkdom. Ze lustten geen patat, maar wel sushi. Op een kinderfeestje stuurde zo'n achtjarig jongetje zijn drankje terug. 'Ober, er zit kurk in mijn cola.'

Bijna niemand kon fietsen omdat ze altijd met de auto naar school werden gebracht. In groep acht was het schoolreisje een fietsvakantie naar een camping in Lage Vuursche. De kinderen die minder goed konden fietsen moesten voorop fietsen om het tempo te bepalen. Dat was op een gegeven moment zo'n 80 procent van de kinderen, waardoor je niet echt kon spreken van voorop rijden. Na veertig kilometer fietsen was de tussenstand twee gebroken armen, drie kinderen in het prikkeldraad en elf kinderen afgestapt. Bij de camping aangekomen had een groot deel van de kinderen geen tent mee omdat ze bungalows hadden verwacht.

Dit was wel even een cultuuromslag na twaalf jaar Amsterdam-Noord.

Volgens mij is de perfecte wereld een combinatie van Amsterdam-Noord en Buitenveldert. Kinderen met een y in hun naam die niet kunnen fietsen.